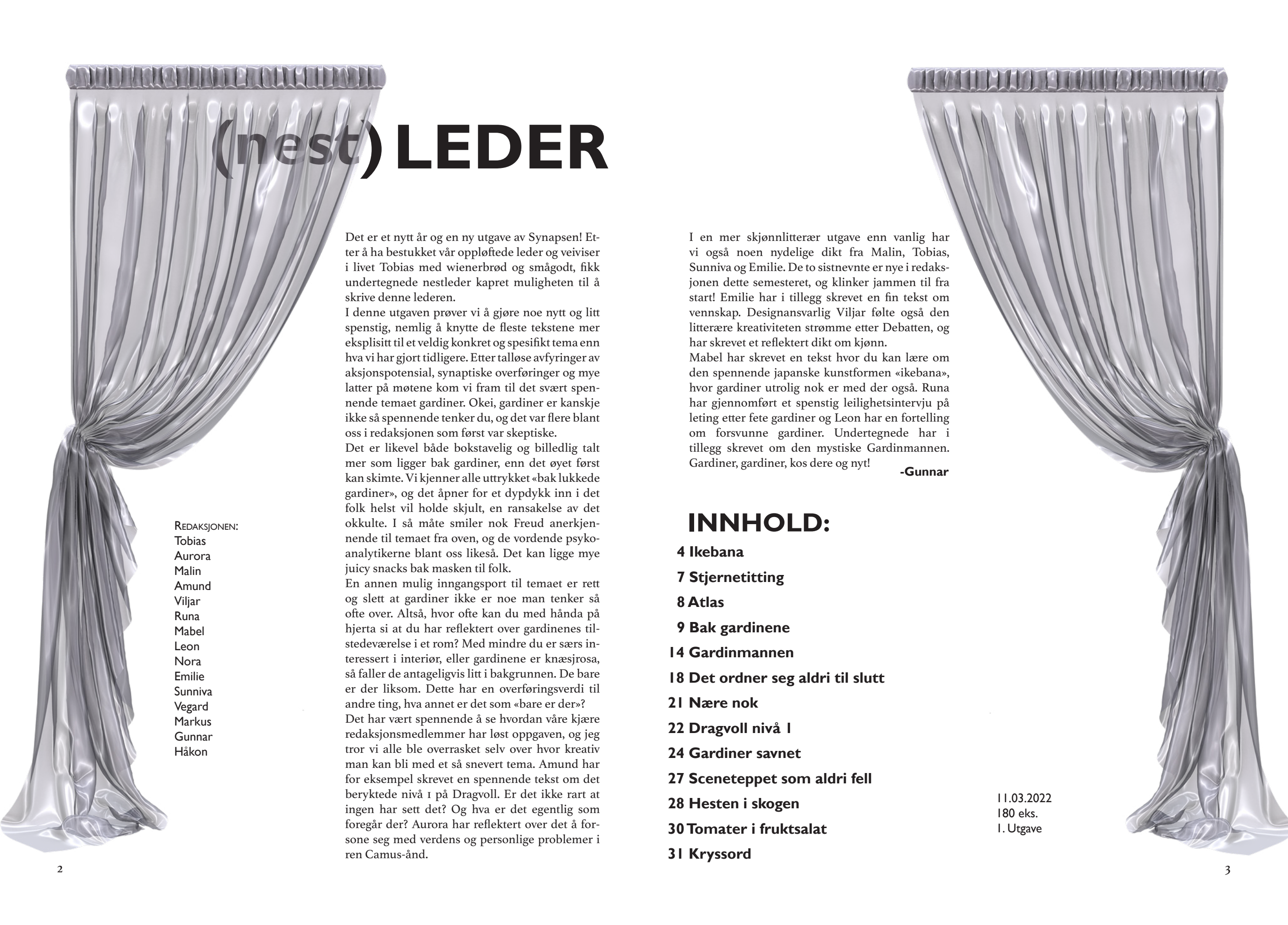

SYNAPSEN

(nest) LEDER

Det er et nytt år og en ny utgave av Synapsen! Etter å ha bestukket vår oppløftede leder og veiviser i livet Tobias med wienerbrød og smågodt, fikk undertegnede nestleder kapret muligheten til å skrive denne lederen.

I denne utgaven prøver vi å gjøre noe nytt og litt spennstig, nemlig å knytte de fleste tekstene mer eksplisitt til et veldig konkret og spesifikt tema enn hva vi har gjort tidligere. Etter talløse avfyringer av aksjonspotensial, synaptiske overføringer og mye latter på møtene kom vi fram til det svært spennende temaet gardiner. Okei, gardiner er kanskje ikke så spennende tenker du, og det var flere blant oss i redaksjonen som først var skeptiske.

Det er likevel både bokstavelig og billedlig talt mer som ligger bak gardiner, enn det øyet først kan skimte. Vi kjenner alle uttrykket «bak lukkede gardiner», og det åpner for et dypdykk inn i det folk helst vil holde skjult, en ransakelse av det okkulte. I så måte smiler nok Freud anerkjennende til temaet fra oven, og de vordende psykoanalytikerne blant oss likeså. Det kan ligge mye juicy snacks bak masken til folk.

En annen mulig inngangsport til temaet er rett og slett at gardiner ikke er noe man tenker så ofte over. Altså, hvor ofte kan du med hånda på hjerta si at du har reflektert over gardinenes tilstedeværelse i et rom? Med mindre du er særs interessert i interiør, eller gardinene er knæsjrosa, så faller de antageligvis litt i bakgrunnen. De bare er der liksom. Dette har en overføringsverdi til andre ting, hva annet er det som «bare er der»?

Det har vært spennende å se hvordan våre kjære redaksjonsmedlemmer har løst oppgaven, og jeg tror vi alle ble overrasket selv over hvor kreativ man kan bli med et så snevert tema. Amund har for eksempel skrevet en spennende tekst om det beryktede nivå 1 på Dragvoll. Er det ikke rart at ingen har sett det? Og hva er det egentlig som foregår der? Aurora har reflektert over det å forsone seg med verdens og personlige problemer i ren Camus-ånd.

REDAKSJONEN:

Tobias
Aurora
Malin
Amund
Viljar
Runa
Mabel
Leon
Nora
Emilie
Sunniva
Vegard
Markus
Gunnar
Håkon

I en mer skjønnlitterær utgave enn vanlig har vi også noen nydelige dikt fra Malin, Tobias, Sunniva og Emilie. De to sistnevnte er nye i redaksjonen dette semesteret, og klinker jammen til fra start! Emilie har i tillegg skrevet en fin tekst om vennskap. Designansvarlig Viljar følte også den litterære kreativiteten strømme etter Debatten, og har skrevet et reflektert dikt om kjønn.

Mabel har skrevet en tekst hvor du kan lære om den spennende japanske kunstformen «ikebana», hvor gardiner utrolig nok er med der også. Runa har gjennomført et spennstig leilighetsintervju på leting etter fete gardiner og Leon har en fortelling om forsvunne gardiner. Undertegnede har i tillegg skrevet om den mystiske Gardinmannen. Gardiner, gardiner, kos dere og nyt!

-Gunnar

INNHold:

4 Ikebana

7 Stjernetitting

8 Atlas

9 Bak gardinene

14 Gardinmannen

18 Det ordner seg aldri til slutt

21 Nære nok

22 Dragvoll nivå 1

24 Gardiner savnet

27 Sceneteppet som aldri fell

28 Hesten i skogen

30 Tomater i fruktsalat

31 Kryssord

11.03.2022
180 eks.
1. Utgave

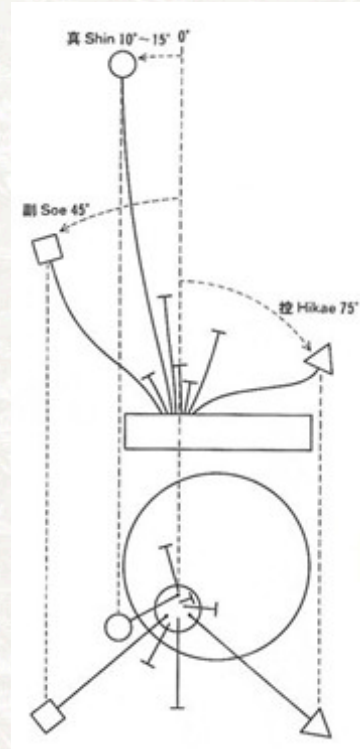
Ikebana

Hva er ikebana?

Ikebana er Japans mest kjente kunstform og er utviklet igjennom århundrer. Med svært lang tradisjon i landet tilhører den på ingen måte fortiden til, men står sterkt inne i alt i Japan i dag. Ikebana er full av symbolikk og filosofi og er i tillegg til å være en kunstform også en aktiv meditasjonsform. Selve ordet kan oversettes fra japansk til "å gjøre blomster levende". I ikebana snakker man om kado, eller «blomstervei», dette er en måte å leve på der man søker ro, å være til stede i øyeblikket og se skjønnheten i det lille. Det er med andre ord ikke snakk om vestlig bordpynt eller blomsterdekorasjon. De grunnleggende prinsippene i ikebana er fortsatt de samme som i sin begynnelse. Man følger visse regler som er basert i sin grunnform på en triangel, som representerer: Himmel (shin), Menneske (soe) og Jord (hikae). Linjer, rom, asymmetri, fargeharmoni og form er også grunnleggende i et ikebana arrangement. Ved siden av alt dette har alle naturmaterialer sin symbolikk, for eksempel en furugrein vil bety styrke, utholdenhet og å klare seg under vanskelige forhold.

Bundet form (klassisk ikebana). Naturalistisk stil. Følger grunformen shin, soe, hikae og viklingen av disse.

Arrangerer man en gren med en vakker naturlig linje, er dette å foretrekke framfor en stor flott blomsterbukett. Alt blir verdsatt fra den største gren til det minste blad. Selv ble jeg introdusert for ikebana fra tidlig alder og det har oppigjennom livet gitt meg mye glede. Ikebana arrangementene i denne teksten er det jeg som har laget.

Kunstformens grunnleggende prinsipp

Det skilles mellom bundet form (klassisk ikebana) og fristil. I førstnevnte følger kreasjonene strenge prinsipper og regler, det er en matematisk utforming av vinkler og grader som gir arrangementene et karakteristisk utseende. Ut ifra hvordan de ulike elementene er posisjonert og vinklet kan en som er skolert i ikebana si deg hvilken variasjon det er laget.

I bundet form lærer man seg de grunnleggende prinsippene i kunsten som virker som en guide videre, det kan sammenlignes med å bygge grunnmuren eller lære seg notene. I fristil står man en del friere og her kan arrangementene

Fristil, abstrakt form. Selv om ikebana tradisjonelt bruker friske naturmaterialer har nyere strømninger åpnet opp for mer abstrakte uttrykk. Her uten blomster.

Fristil, bruk av utradisjonelt materiale. En gardin får en ny form og et helt annet uttrykk i ikebana arrangementet.

varierte fra for eksempel å være abstrakte eller surrealistiske til å være naturalistiske. Tradisjonelt var det bare naturmateriale som ble brukt i ikebana, men i 1920 – 30 årene banet det seg frem en ny retning hvor man begynte å bruke også annen type materiale som; metall, papir, stoff, plastikk og lignende. Enkelte ikebana arrangementer kunne være uten friske blomster i det hele tatt. Ikebana fikk en mer skulpturell form.

Historikk: Samurai og femåring

Introduksjonen av ikebana kan spores tilbake til da buddhismen kom til landet via Kina. I det sjette århundret så ikebana nokså annerledes ut. Det begynte med vintergrønt, som prester ved templer hentet inn og brukte ved ofring til Buddha, og det var her det utviklet seg til en kunstform. Etter hvert lærte også shogunen seg ikebana, han ble typisk utnevnt av keiseren og var Japans effektive hersker i århundrer. I gullpaviljongen i Kyoto, bygget på 1300-tallet som shogunens forgylte "feriebolig", var første etasjen dedikert til krigsutstyr, andre etasjen var en boenhet, men den øverste etasjen var kun til utøving av ikebana. Denne organiseringen forteller mye om hvilken verdi det ble tillagt. Du gir ikke toppetasjen i et palass av gull til hva som helst. Ikebana fortsatte å være forbeholdt eliten, for også blant samuraiene ble det populært. De brukte kunstformen til å bli «bedre mennesker», få ro og konsentrasjon. Før de dro ut i kamp lagde de vakker ikebana i stillhet og la en blomst over hjertet innenfor drakten, en svimlende kontrast til volden som fulgte på slagmarken. Det tok tid, men etter hvert spredte ikebana seg videre ut til folket og i dag er det en svært integrert del av det japanske samfunn. Det er vanlig å få ekstraundervisning i ikebana fra fire- femårsalderen ved siden av skolen og vevd inn i denne læren inngår både matematikk, kunst, filosofi og historie. Det er en hel dannelsesreise.

Haiku er en tradisjonell japansk poesiform som fanger et øyeblikk over tre verselinjer. Her er et haikudikt hvor jeg har tatt inspirasjon fra arrangementet til venstre.

Tekst og design: Mabel

Bak gardinen
Stillhet
Tårer

Ikebana i dag

Alle i Japan kjenner til og har lært noe om ikebana. Dersom man ønsker å gå videre og mer seriøst i læren finnes det egne ikebana kunstsoler for dette. Den største og mest kjente i landet heter Sogetsu, hvilket også er den kunstsolen jeg selv tilhører. Her kan man avlegge eksamener, og dersom man består vil man inneha den korresponderende graden. Disse gradene reflekterer hvor langt i reisen du har kommet, om det er din første eksamen eller om du har en av de høyeste gradene som læremester. I 2017 var jeg i Tokyo og besøkte Sogetsu-skolen. Da var det helt tydelig hvor sentral plass ikebana har i japansk kultur. Fra sin historiske begynnelse i templene har den vandret videre inn i hverdagen i den moderne verden. Ikebana var å se i kontorvindu, hotell lobby, taxi, postkontor og andre offentlige steder. Det vekker til under og er til glede i hverdagslige omstendigheter så vel som på kunstutstilling, med sin enkelthet og skjønnhet. Ingenting er overflødig, naturen er forenklet og forminsket i vakker presentasjon. Denne kjærligheten til «det lille format» avspeiles i storparten av japansk kunst. Det ses i utformingen av hager, i haikupoesi, te-seremoni og mer. Ikebana kom kanskje inn i landet via buddhismen, men det er ingen religion. Det er en filosofi: zen.

Selv om dette også er et fristil arrangement, er alle grunnprinsipper like viktige som i bundet form. Linjer, farger, rom osv.

Ro i en moderne verden

I zen-filosofien retter man seg etter å leve i nuet, i den forstand å være tilstedeværende og finne en indre ro. Dette er mye av kjernen i ikebana, samt å også handle om en selvutvikling og selvinnsett, lære å leve under tøffe forhold og et enklere liv. Hvor og når finner man denne fredfulle følelsen i det 21. århundre? Mer enn noen gang trenger vi å senke tempoet. Å anerkjenne at det patologiske hastverket som vi har blitt vant med i hverdagen verken er bra for oss eller trenger å være selvfølgen det har blitt. Alle trenger en pust i bakken. Helst flere. Vi svømmer i distraksjoner, flyter på overflaten med fare for å glemme hvordan det føles å dykke i dypet, i stillheten. Det krever tiltak og intensjon å tilbringe tid der. Det moderne liv kan til tider kjennes som en slagmark, med større og mindre kamper å skulle seire i. Heldigvis er den ikke like bokstavelig som for samuraiene. Se bort ifra blodbadet, kanskje de var inne på noe? Når kaos og uro herjer, finn deg din måte å ankre deg til øyeblikket, dyrk konsentrasjonen og sørg for å gi deg selv tid til å trekke pusten.

Stjernetitting

Av og til midt på natten. Når hodet nekter å sove og tankene vandrer rundt løpsk. Da trekker jeg for gardinene og setter meg i vinduskarmen. Lar beina dingle og retter øynene mot stjernene. I stillhet tenker jeg på min far. For vi blir alle stjerner når vi dør.

Høyt der oppe farer vi mellom minner om et liv vi engang hadde. Sprudlende hopper vi mellom scene til scene i uendelighetens lange melodi.

Men så er øyeblikket over. Du drar videre og etterlater meg å minnes det som engang var.

Atlas.

Det var en sen sommerkveld. Den type sommerkveld som varer evig. Solen vippt på horisonten. Myggen danset i strålene. Lukten av havbris omfavnet oss. I forsvinningspunktet hadde vi hverandre. Du spurte meg om hva som ville skjedd hvis to like bølger møttes på samme sted til samme tid. Håpet at de ville slukke hverandre ut. Som to lydsignaler i samme tone med samme frekvens som treffer ørene så samtidig at de går uhørt forbi. Som to lyssignaler som kommer sammen og skaper mørke. Jeg sa vi kunne teste. Hvis jeg tar løpefart fra høyre så tar du løpefart fra venstre. Du sa du ville være her for alltid. Til solen gikk ned i øst og opp i vest. Når alt som var umulig ble til virkelighet. Det lå fremdeles knuste skår fra i går i trappeoppgangen din. Skrikene lå i veggene. Moren din stod i vinduet. Merkelig nok er gardinene aldri trekt for. Som om hun ønsker at vi skal se. Blottlegger sjelen sin for verden. En verden som går videre. Det salte vannet i sjøen var fremdeles varmt. Vi lyttet til svarttrosten. Jeg prøvde å lære deg å flyte på vannet. Holdt hendene mine under ryggen din mens du trakk luften ned i lungene. Du sa det var lettere å synke. Spurte om vi skulle se hvem som kunne holde pusten lengst. Vi knep øynene sammen og falt ned mot havbunnen. Tangen kilte mot knærne. Det verket av mangelen på oksygen. De fleste topptrente fridykkere kan holde pusten i over ti minutter. Hoppe over 150 åndedrag. Jeg foreslo at vi skulle reise. Pakke baggene våre og reise mot Dødehavet. Der er oppdriften så høy at man ikke engang trenger å anstrenge seg for å flyte.

Emilie Vik

Bak gardinene

“Har vi så mye å skjule da?” spør Ådne

“Hemmeligheter” svarer Amund

Har du noen gang lurt på hva som skjuler seg bak en helt vanlig psykologstudent? Er det manisk ryddig? Har leiligheten sjel? Og ville Arabi tatt med seg noe fra leiligheten hvis det virkelig brant?

Les et eksklusivt dybdeintervju med Amund Stalleland og hans sjenerte roomie

Det var en torsdag morgen. Russland hadde akkurat gått inn i Ukraina. Klokka var 10, og Nora og jeg tok på oss oppdraget, og tittet inn bak gardinene til Amund Stalleland (og hans sjenerte roomie).

Vi visste ikke hva som ventet oss, og vi visste ikke hvor vi skulle. Den eneste meldingen vi hadde fått fra Amund, var en smule kryptisk.

I samme bygg??
I samme bygg sto det.
I samme bygg var det.

Nice! Det er andre etasje i Sørenga 9, i samme bygg som bilradiospesialisten

Her bor det fire gutter. To som studerer ingeniøregreier, Ådne og Isak. To som går på Dragvoll, Amund og brosjan Audun.

Dette er et dybdeintervju med Ådne og Amund. Bak gardinene.

Amund flyttet inn i september 2020. I ukene mellom august og september bodde han på Byåsen, som var mye stygger og mye dyrere. I dag betaler Amund 2700kr for bosted hver måned, endel billigere enn de fleste studenter i Trondheim. Amund sammenligner det med å tjene penger uten å jobbe for det.

Det er forskjellige rom i leiligheten. Noen med gardiner, noen uten. Det er mørke, svarte gardiner i stua. Noen små hvite korte, som en pannelugg, på kjøkkenet.

– Hvorfor har dere gardiner?
– Vi har litt å skjule, svarer Amund mens han skuler bort på Ådne

Jeg lurar videre på hvorfor de ikke har gardiner på kjøkkenet.

– Åj, dette har jeg ikke tenkt på i det hele tatt! Vi har kanskje ikke så mye å skjule på kjøkkenet. Vi har mer å skjule i stua og på rommene og sånn. Der har vi flere hemmeligheter, svarer Amund

Samtidig ser jeg ut av stuevinduet hvor det er rundt 50 containere, og spør meg selv, hvorfor skal de skjule seg fra containere? Jeg funderer videre på hvorfor de skal skjule seg. Hva har de å skjule?

– Har vi så mye å skjule da? spør Ådne
– Hemmeligheter, konstaterer Amund

Jeg lurar på hvilke tanker gutta har om at folk kan se inn kjøkkenvinduet.

– Det er veldig hyggelig egentlig. Når folk kommer gående på besøk, kan man vinke ned til dem og ønske dem velkommen! svarer Amund entusiastisk.

Ådne fyller videre på med at det spesielt er hyggelig når en av gutta kommer hjem fra skolen. Da er det veldig koselig at en i kollektivet kanskje står i vinduet og vinker deg velkommen hjem. Jeg spør om det er like koselig å se på dem som skal kjøpe bil?

– Ja, men litt awkward også iblant. Når en kommer ut av dusjen og skal lage mat, og får direkte øyekontakt med en som står utenfor.

Ådne er altså ikke så fan av bilkjøpere som titter inn.

Vi sitter i stua, og jeg undrer på hvilken følelser stua gir dem. Superlativene renner ut av kompisene.

– En hjemmelig følelse, varme, kledelig komfort, avslapning, midtpunktet i leiligheten og tilværelsen. Det er samlepunktet!

EN SOFA, EN SJEL, OG LITT STJELING

Vi beveger oss videre til de virkelig dype spørsmålene i livet.

– Hva i leiligheten har mest sjel?

– Dansematten, svares det raskt fra begge gutta.

Etterpå beveger de seg innom både høyttaleren som er ganske hul, og sofaen som de så inderlig er glad i. Til slutt ender de opp med speilet deres, som skjevt henger på stueveggen. For mange kan dette speilet fremkalle en ubehagelig følelse, kanskje gi noen PTSD, men for gutta i kollektivet, gir speilet kun god vibber.

– Har dere en sjel?

Ådne håper han har en sjel. Amund også. Ingen er sikre.

– Nei, det er ikke så godt å vite egentlig, om man har en sjel.

Det blir fort nachstemning. Har vi en fri vilje? Er vi noe mer enn bare nervesignaler? Finnes det en Gud? Vi finner ikke svaret i dag heller.

Jeg prøver å søke etter juice. De har tross alt gardiner for å skjule hemmeligheter i stua.

Hva er dere mest flau over at dere eier?

Begge nøler med svaret. Ingen av dem har et svar. De begynner å gå rundt i leiligheten på leting etter flauhet. Nora og jeg spiser spicy nøtter fra studentpakken. I mangel på spicy nyheter.

Heldigvis, noen minutter senere, får vi svarene vi søkte. Amund kommer litt skammelig ut fra rommet sitt med en kaktus i hånda.

– En kaktus. Det skal være den letteste planten å passe på, men vi har klart å ødelegge den.

– Eier dere noe som er stjålet?

Igen blir det stille i rommet. Men begge kommer tussende tilbake med hver sin gjenstand. Amund viser stolt fram en dinosaur han har stjålet. Ådne har stjelt lommeboka til broren sin. En virkelig gangsterleilighet jeg har kommet til i dag.

– Har noen stjålet noe fra leiligheten deres?

Som et lyn fra klar himmel, viser det seg en gardin-historie!

– Noen stjal gardiner fra oss en gang. Det var en fyr som mangla gardiner, og så sa vi at han kunne ta gardinene til en i kollektivet som ikke var hjemme akkurat da. Det var noen middels fine gardiner, litt som de i stua. Amund er tydelig begeistret for at han kan snakke enda mer om gardiner. Men det faktumet at de lot en fyr stjele gardinene til en kompis, virker det ikke som han blir noe særlig affisert av.

– Han som stjal gardinene hadde en bestemor som skulle sy gardiner til han, men de var ikke ferdige. Men roomien min fikk gardinene tilbake da bestemoren hadde sydd ferdig gardinene til tyven da.

ARABI, EN SKJULT SJAKKMESTER?

Jeg ønsker dypere tanker om vår styreleder Arabi, og gir dem en case.

– Se for dere at det brenner i leiligheten deres, og dere hadde hatt Psykologen sin styresjef, Arabi, på besøk. Hva hadde hun tatt med seg fra den brennende leiligheten?

– Det måtte være noe hun kunne ha båret enkelt. Jeg spekulerer på om han henter til at styresjefen vår er svak. Men Amund forsikrer meg om at det ville han aldri ha gjort mot vår leder.

– Arabi ville nok tatt med seg sjakkbrettet.

“Arabi ville nok tatt med seg sjakkbrettet”

ALT UTENFOR, ALT INNI

Det er ikke alltid lett å holde styr på hva som er utafor gardinene, og hva som er innafor. Jeg spør noen oppklarende spørsmål.

– Hva er det rareste dere har sett ut av vinduene deres?

– Det var en gang vi kikket ut der (stuevinduet ut mot containerne), og så hørte vi noen som sang litt og sånn. Abdik. Han danset. Midt på dagen. Jeg tror jeg har sett Abdik ganske langt på natt også. Han danser når han vil han, svarer Amund med forundring i stemmen.

– Hva er de rareste lydene dere har hørt?

– I går hørtes det ut som det var en katt på taket. Jeg lurte på om det faktisk var en katt?

– Ja, det var en katt. Vanlig mjauing

– Hvis gulvet hadde hatt en psykisk lidelse, hvilken?

Gutta påstår at Gulvet har samlemani. Samlemani. Samler støv. Nora inspiserer gulvet nøyer for å utforske det psykisk syke gulvet. Hun konstaterer at rommet hennes er mer støvete. Kanskje det er gutta som har støv på hjernen?

– Hvis tigergutt hadde vært en gjenstand i leiligheten, hva hadde det vært?

– Dansematten.

– Hva hjelper deg i leiligheten når dere føler dere som Tussi?

– Mat. Kjøkkenet.

NOEN KORTE DILEMMAER

– Bruke klær som gardiner eller gardiner som klær?

– Gardiner som klær.

– Spise gardiner til middag eller middag som gardiner?

– Middag som gardiner. Lange pastatråder.

– Aldri hatt gardiner? Eller alltid hatt gardiner? (gardinene måtte ha vært lukket)

– Alltid hatt gardiner.

De hadde ikke klart å sove uten. De kunne ikke sett ut, men de poengterer videre at det uansett ikke er så mye å se ut på.

– Bli en gardist? Eller bli en gardin? (gardist som måtte ut i felten)

– Shit dette er jo relevant i dag. Russland hadde gått inn i Ukraina samme morgen. Men de ville allikevel valgt gardist

– Pleier dere å lukke gardinene når dere går nakne rundt?

– Nei.

Før vi forlot leiligheten, hadde jeg og Amund en dancebattle. Det var tydelig at dette var noe Amund hadde gjort før!

Tekst og design: Runa
Bilder: Nora

Gardinmannen

Tekst og design: Gunnar

Se opp, i vinduet. Der står han. I gjenskinnet fra gatelyktenes dunkle belysning, mellom et par sorte gardiner. Ofte ser jeg han når jeg spankulerer til butikken, de dagene jeg har tid til å se på mer enn mine egne tanker. Alle salgs lyder hører jeg fra leiligheten hans når vinduet er åpent. Stønning. Hamring. Skyting. En miksmaster i hundreoghelvete. Hunder som bjeffer og katter som grynter. Tror jeg. Gardinmannen kaller jeg han. Tankene mine vandrer.

Altså, hva er det han gjør i disse rommene han kaller sine egne? Hva er opprinnelsen til disse merkelige lydene? Og har alle parter involvert levert skriftlig samtykke? Det håper jeg vitterlig! Problemet er bare de jævla gardinene han har plassert så hendig foran vinduene, som kun tillater en liten glippe med lys inn. En glippe som griper tak i deg, rister deg og roper at du må ha mer, mer, MER INNSYN.

Er ikke det verste som finnes den følelsen du har når du oppdager noe nytt og mystisk, men ikke kan utforske det? Altså, bortsett fra krig og sult og sånn. Okei da, kanskje ikke det verste som finnes, men det er hvert fall på topp 10. Si du får høre at Kanye har droppet et nytt album som består av at han fridanser foran en mikrofön i to timer uten bakgrunnsmusikk. Du søker på Google, men fordi han hadde uheldige uttalelser om Kim K's ikke-så-hemmelig elsker, er han fjernet fra søkeresultatene. Hadde du ikke følt deg helt jævlige av å ikke kunne høre albumet?

Jeg tror det okkulte fanger oppmerksomheten vår fordi det skjulte ganske enkelt kan være både bra og farlig for oss. Reptilhjernen kikker inn og vi må avdekke og komme til bunns. Er det nye albumet til Kanye bra? Bør jeg være bekymret for skytelydene fra leiligheten til naboen? Det ligger i menneskets natur et ønske om å forstå, og da er det jævlig dårlig gjort å gatekeep kunnskap for andre. Du med gardiner, hvem tror du liksom at du er, den avgrensede delen av biblioteket på Galtvort?

På bakgrunn av denne strengen med strengt logiske argumenter ønsker jeg å argumentere for en revolusjon av vår forståelse av alt privat. Eller en utryddelse blir kanskje et mer ryddig ord. Med fremveksten av det industrielle samfunn så vi samtidig en fremvekst av alt privat. Ikke bare privat kapital, men gjennom den nyoppståtte individualismen også et privat liv. Vi gikk bort fra vår naturlige kollektive tankegang til fordel for den jævlige markeds kapitalismen og senere ny-liberalismen. Dette medførte et fjell av problemer, hvor det største kanskje var manglende tilgang til innsikt i naboens «private» affærer.

Vår fremste samfunnsanalytiker Hr. Marx klarte med bjørnens list å poengtere deler av dette i Kapitalen. Det var likevel dessverre en mangelfull analyse, noe som førte til at vår store og ventede utopi ennå ikke har tatt form. Etter å ha kikket på vinduet til Gardinmannen føler jeg meg heldigvis kompetent til å komplementere og komplettere hans store arbeid. Det er nemlig ikke bare den private kapital og dens bestanddeler som må sosialiseres, men også det private liv!

Alle ønsker å leve i en ideell verden, og skal vi oppnå denne drømmen er arbeidernes klasse slik Marx forklarte nødt til å organisere seg. Som fremdeles ufaglærte psykologstudenter inngår vi i denne masse av sympatiske individer. Vi må løfte nevene i været, male våre bannere og kreve avskaffelsen ikke bare av privat kapital, men også av privatlivets tyranniske terrorvelde. Kapitaleierne vil skjelve i sine fløyelsbukser mens vi tramper i takt! Tenk hvor fint det ville vært å leve i paradiset, så får vi bukt med krig og sult og sånn med det samme.

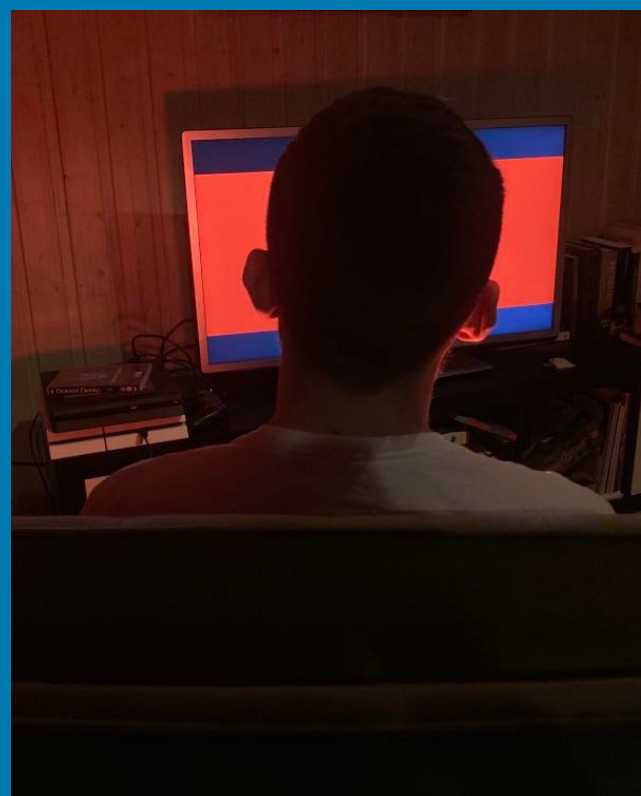
Får vi avskaffet det hersens «private» får vi alle full tilgang til alt det alle vi kjenner og ikke kjenner holder på med. Vi kan starte med gardinene sånn at jeg får se hva Gardinmannen faktisk holder på med, så kan vi gradvis ekspandere vår svært sosiale revolusjon videre. Hadde det ikke vært fint vite at bestekompisen din har en tilnærmet seksuell forkjærlighet for ballonger? Er det ikke bra å vite at crushet ditt pleier å bruke doskålen til å vaske tannbørsten sin? Og hadde du ikke foretrukket å vite at moren din egentlig ikke husket bursdagen din, men kom på det i siste liten på grunn av en Facebookvarsel?

STRANGER DANGER

Hmm, okei. Skal jeg være ærlig ville jeg foretrukket å ikke vite det siste, selv om det er basert på en sann historie. Og jeg har kanskje ikke heller helt den samfunnsøkonomiske kompetansen jeg trodde jeg hadde, selv om jeg er sykkelig interessert i andre menneskers liv og lære. Det er faktisk mulig, uten at jeg innrømmer noe som helst, at jeg bommet en smule på målskiven. Privatlivet er kanskje, bare kanskje, verdt å ta vare på.

Til tross for at det kan være veldig kjekt å finne ut av potensielle romantiske partneres hygiene-messige rutiner, er noen ting muligens bedre overlatt til fantasien. Altså, om du finner ut at det brennheite crushet ditt vasker tannbørsten i doskålen, så er jo tanken på det egentlig verre enn de rent praktiske konsekvensene. Det kan til og med hende det er utelukkende positivt med tanke på hens (og forhåpentligvis ditt) immunsystem. Kanskje var det en grunn til at vår ærede Hr. Marx ikke tok privatlivet med i hans tenkte revolusjon. Det man ikke vet tar man (igjen forhåpentligvis) ikke skade av.

Når jeg nå motvillig kommer til denne konklusjonen, klarer jeg samtidig ikke slutte å tenke på Gardinmannen. Med tanke på de direkte sære og urovekkende lydene som kommer fra hans leilighet, så føler jeg fortsatt et gjennomtrengende behov for å finne ut hva som faktisk skjer der. Men kanskje denne mystikken rundt leiligheten og hans atferd har en verdi i seg selv. Den fører tross alt til at livet mitt blir litt mer spennende når jeg kan sitte og fantasere om alt som foregår der. Om jeg kan være så ydmyk kom det også en rent objektivt beint ut knakende og brakende god tekst ut av det. Altså, hvor kjedelig ville det ikke vært om det viste seg at den myteomspunnede Gardinmannen bare likte å se sære serier på Netflix på veldig høy lyd?

MØTET ER HEVDET!

SYNAPSEN

Det ordner seg aldri til slutt

I dag så jeg søndagsrevyen sammen med mine foreldre. Der satt vi i den deilige sofaen, i det varme huset vårt foran flatskjermen og sukket, akket og uffet. Allerede nå vil jeg bare påpeke at dette ikke er ment å være en sånn der «men tenk på alle som har det verre enn deg»-tekst. Du vet de der tekstene som handler om at vi må slutte å syte og klage, vi som har det så godt her i lykkelandet Norge. Fordi det jeg så på nyhetene den dagen vil kunne gjøre enhver person opprørt. Selv den som er omringet av norsk familiehytte. Foran oss så vi bilder av en chilensk ørken som var blitt til en søppeldyngel for klær. Vi fikk høre vår nye statsminister Jonas Gahr Støre si at det var en «reell fare» for krig i Europa om konflikten mellom Russland og Ukraina ikke ble løst. Vi fikk vite om en havarert sjark i Finnmark der far og sønn etter all sannsynlighet har omkommet. I tillegg til at vi selvfølgelig ble minnet på at vi lever under en pandemi som belaster alt fra helsevesenet til de unges psykiske helse. Dette er sånne nyheter som gjør at konseptet med å fyre opp raketter mot himmelen og rope «Godt nyttår!» virker ganske teit. For det er vel grenser for hvor mye godt vi får ut av ett år til på denne pandemiinfiserte, febersyke og overbelastede kloden?

Det er ingen tvil om at den globale pandemien som rammet oss i 2020 har vært en ekstraordinær krise for verdens befolkning. Hvis vi tenker oss om, vet vi at det var mye som ikke var tipp-topp før dette heller. Flyktningkrise, økende forskjeller, rasisme, ekstremvær, terror og fattigdom sto allerede på jordas dynamiske problemliste. I tillegg har vi de kjedeligere hverdagsproblemene som kan være alt fra kjærlighetssorg og plagsomme naboer til stress på jobben og bukser som ikke passer. Det er ikke lett å være menneske alltid, og hver enkelt av oss går rundt med vår unike godtepose av problemer. Noen håndterer disse problemene bedre enn andre. I psykologien kaller vi dette resiliens. Det handler om hver enkelt person sin evne til å takle påkjenninger, noe som er svært individuelt. Problemer vil altså kunne være relative, ha ulik varighet, og komme i alle slags former. Det er derimot en ting problemer har til felles: de vil aldri forsvinne.

Hvis man først skal være nihilist, hvorfor ikke være en positiv nihilist?

Dette er noe jeg har sakte, men sikkert, har begynt å innse etter å ha levd mine 20 år her på jorden. Livet vil aldri ordne seg. Eller kanskje det ordner seg litt for en liten stund. Øyeblikk hvor din indre stemme forteller deg at alle bitene i det helvetes puslespillet du kaller for et liv, endelig har falt på plass. Men en slik form for harmoni er ikke konstant. For plutselig merker du at den ene brikken i puslespillet er speilvendt eller opp ned. Eller så er det noen som sparker bort i puslespillet ditt slik at bitene flyr av sted i alle retninger, og vipps er du like langt.

Denne realiteten kan av og til slå meg hardt i fleisen. Jeg kan ha hatt en helt grei dag, uke eller måned uten å ha gitt dette faktumet en tanke. Så plutselig, «BOM!», blir jeg overveldet av det hele. Brystet mitt knytter seg sammen og det er som om alle organene i magepartiet synker ned mot bakken. Du synes kanskje jeg overdramatiserer, men i disse øyeblikkene synes jeg det er helt urimelig at ingenting bare skal være bra for alltid. Se for deg at du er fanget i en liten glassboks, midt i en øde åker med visne gress-sletter så langt øye kan se. Du kan ikke komme deg ut. Og dessuten, dersom du til nøds hadde klart å bryte deg ut av denne boksen, ville du ikke hatt noe sted å gå. Samme hvilken vei du tar, er det som møter deg de samme livløse gress-tustene. Slik opplever jeg det å være menneske her på jorden. Ikke alltid heldigvis, men noen ganger.

Andre ganger tenker jeg på at livet aldri vil ordne seg, men uten å få denne «glassboks i åker»-følelsen. Da er det som om jeg bare aksepterer faktumet, og slår meg til ro med at det er slik virkeligheten er og skal være. Det skremmer meg liksom ikke så mye. Om ikke er det nettopp dette som får meg til å le enda høyere når jeg er ute med venner, eller kle på meg den toppen som muligens var for glamorøs for anledningen. Fordi til syvende sist er ikke noe varig. Ingenting betyr noe. Vi kommer alle til å dø. Dette er ifølge min mening like frigjørende som det er deprimerende. Hvis man først skal være nihilist, hvorfor ikke være en positiv nihilist?

Jeg vet at ikke alle ønsker å leve i en tilstand av slik svevende likegyldighet. Det er også helt greit. Hvis du derimot ønsker å legge en form for mening i det mangfoldet av hendelser som skjer på denne kloden vår, synes jeg i det minste at du bør gjøre dette rettferdig. I kognitiv psykologi lærer vi at oppmerksomheten vår er en begrenset ressurs. Hvis du retter mye av den mot mulige verdenskriger og andre skremmende saker, vil du ha mindre igjen til å fokusere på alt det vakre vi tross alt omringes av. Som med alle begrensede ressurser, er vi nødt til å prioritere. Så hvis du først skal tenke på noe skummelt som tredje verdenskrig eller døden, synes jeg det er rimelig at du setter av like mye tid og krefter på å tenke på noe fint som for eksempel bestevennen din eller solnedganger. Verden er fylt av små og store underverker, akkurat som den er fylt av små og store katastrofer. Det er realiteten. Og den er like fast som et menneske i en glassboks i en evighetsåker.

Til syvende sist må vi vel bare finne en måte å leve i harmoni med det uharmoniske? Dette minner meg på en fransk sang som en god venninne spilte av for meg her om dagen. Sangen heter Toi et moi (norsk: Du og jeg) av det franske bandet Tryo. I hvert vers ramser de opp politiske og globale katastrofer som økende fasisme i Bayern og ismelting i Alaska, men når refrenget kommer endrer fokuset seg: «Toi et moi, dans tout ça, on n'apparait pas. On se contente d'être là, on s'aime et puis voilà on s'aime.» (På norsk: «Du og jeg, i midten av alt dette, vi er ikke nevnt. Vi er tilfreds med å være her, vi elsker hverandre og det er det, vi elsker hverandre.») Verden vil storme rundt oss til enhver tid, men av og til er det lov til å bare trekke for gardinene, eksistere sammen i øyeblikket og være tilfreds med det.

Så kan det jo hende at alt faktisk ordner seg til slutt. Kanskje det bare er jeg som har blitt hjernevasket av postmodernismen, som i følge Wikipedia sin definisjon representerer akkurat det jeg tror på: «at verden er i en tilstand av vedvarende ufullstendighet». Kanskje jeg heller burde trodd på Guds himmel, Nirvana eller et annet sted i tid og rom hvor alt er perfekt? Hvis du tilfeldigvis har funnet et slikt sted, kan du gjerne sende en detaljert veibeskrivelse til +47 48 21 31 45. Jeg leter nemlig fortsatt.

Tekst og design: Aurora

nære nok.

har du nokon sinne vore nære nok?

fingerspiss mot fingerspiss

auge mot auge

sett deg sjølv

i blikket som stirar tilbake?

føla deg heime

i berøringa som kjennes så naturleg

som om du alltid har høyrte til der?

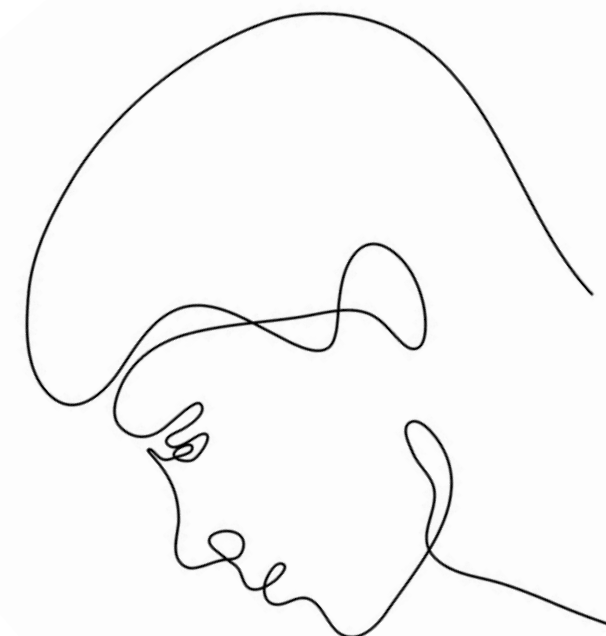
har du nokon sinne kome nære nok igjen?

kropp mot kropp

hud mot hud

var det nære nok?

kjende du den samle kjensla?

eller treng du å kome nærare?

sprette opp brystet og

smelte

inn i ribbeina.

kanskje mellom det femte og sjette beinet?

der i nærleika av kvar hjarte slår

og stire ut.

har du sett ut

mellom spilene i persienna?

persienna med utsikt frå rommet

hjarterommet til han du er nær.

på veggen heng ei klokke

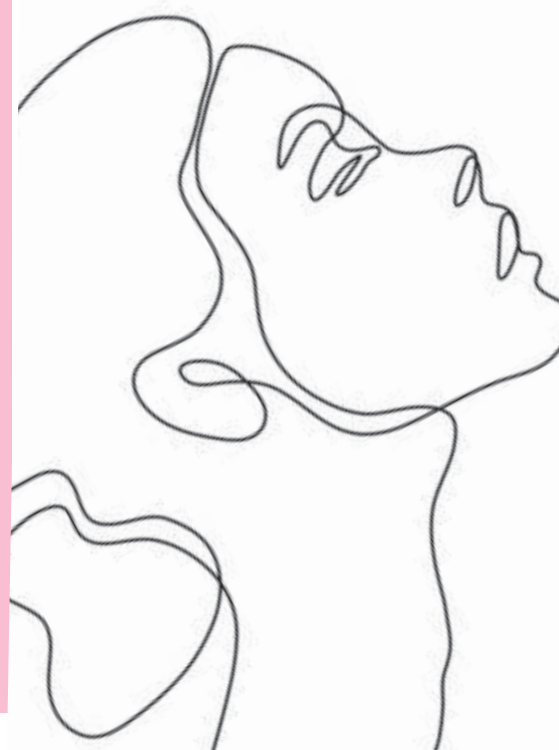
ho tikkar.

da-dunk, da-dunk

da- der ut mellom femte og sjette spile

fått blikkontakt med deg sjølv frå utsida?

og forstått at det er her du skal vere.

Tekst og design: Sunniva 21

Dragvoll nivå 1

Tekst og design: Amund

Dragvolls mange kriker og kroker har alltid vært et mysterium. Noen av rommene skjuler gledelige overraskelser. Som et klangfullt piano, en himmelsk sofa eller en gratis garderobe. I andre rom finner man absolutt ingenting, bare et tomrom som venter på å fylles, og kanskje noen pappesker. Det finnes også en tredje type rom på Dragvoll, så vidt vi vet uutforsket, fortsatt skjult i byggets mørkeste og dypeste avkroker. Det ville vært best for alle om de aldri ble funnet, men studenters ungdommelige nysgjerrighet lytter ikke til fornuft.

Sverre likte å bli igjen på Dragvoll. Han satt oppe til sent på kveld og hørte på musikk mens han arbeidet med bacheloroppgaven på biblioteket. Vanligvis tilbrakte han pausene med venner. De spiste lunsj sammen, gikk turer og spilte bordtennis. Men ingen av vennene var like seige som Sverre. Det største frafallet skjedde i firetiden. Så forsvant jevnlig en eller to i timen, helt til han var den eneste igjen klokken ni. Da måtte han tilbringe pausene alene.

Sverre var en sosial kar, men lærte seg raskt å sette pris på ensomheten. Skrittene hans gav gjenklang mens han spaserte gjennom betongtunnelen fra bygg 10 til bygg 8. I løpet av sine år på fakultetet hadde han oppdaget det meste. Han hadde sittet i den himmelske sofaen, spilt på det klangfulle pianoet og brukt den skjulte garderoben. Selv i de tomme rommene fant han noe som fylte tomheten i ham selv. Men i likhet med de fleste dragvoll-entusiaster stoppet hans erfaring der. Lykkelig uvitende trasket han rundt i et bygg han trodde var en venn.

Mens han vandret en sen kveld, stoppet han opp ved et skilt. Nivå 3, stod det. Det var sikkert tusende gang han så skiltet, men han hadde ikke tenkt over hva det innebar. Etter hans erfaring, befant han seg nemlig i andre etasje. Det måtte være en trykkfeil. Han satte opp tempoet og sjekket alle de andre skiltene i etasjen. Nivå 3, nivå 3, nivå 3. Hvis etasjen under ham var nivå 2, måtte det være enda et nivå under.

Sverre kikket på klokka. Om noen minutter var den tolv, og da kom vekten for å kaste ut gjenværende elever. Sverre kunne ikke forlate Dragvoll. Ikke nå. Ikke ennå. Han gjemte seg i en bås på guttoalettet, stående på doskåla. Vekten kom inn, lyste, myste, gryntet og klødde seg på haka. De tunge skoene hans klakket mot flisene. «Ingenting her» mumlet den rustne stemmen hans. Tjue minutter senere listet Sverre seg ut av guttedoen. Han så vaktens bil utenfor kjøre av gårde. I natt hadde Sverre Dragvoll for seg selv.

Sverre bega seg straks til de psykologiske laboratoriene på nivå 2. Han sjekket alle skap uten lås, skjøv på møbler for å åpenbare hemmelige tunneler og lyttet til veggene. Han dro i mursteiner i tilfelle de var løse, og la øret mot enhver rille uten resultater. Da klokken tikket mot ett, ble han sliten. Han la seg ned på gulvet og pustet i takt med bygget. Plutselig hørtes en svak hvisken, og han visste at den kom fra selve bygget. Han hørte ikke hva den sa, men visste hva den mente.

Sverre reiste seg og svevet opp en etasje og videre mot trappen ved bygg tre. Ved bygget fant han en trapp nedover. Han hadde vært der før, og visste at den ledet til avdelingen for tegnspråk, en av Dragvolls mange ukjente perler. Én av dørene der nede hadde alltid irritert ham. Han hadde ikke tilgang til å åpne den. Han kikket mot døren straks han var nede. Den var ikke lenger lukket. En tykk fjellsko var presset inn i døråpningen. Han sprang bort til døren, rev den på vidt gap og stormet inn i det ukjente.

Det ukjente var en enorm ødemark av betong. Han var kommet inn i en lang, bred og grå gang. Sverre hadde ofte drømt om Dragvolls lagerområde, men dette var første gang han så det på ekte. I sin beundring tenkte han ikke mer på fjellskoen eller hvem den kunne tilhøre.

Merkelige sylinderformede maskiner stod langs veggen side om side med en mengde vasketraller. Andre kvadratiske maskiner stod innelukket i bur av metallgitter. Det var nesten helt stille. Nesten. For han syntes han hørte en jevn, langsam pust. Dragvolls lunger, tenkte han. Han la sin egen pust om til samme rytme.

Da kom den tilbake til ham. Dragvolls hvisken. Den ledet ham lenger inn, bortover, nedover. Sverre lå på gulvet og følte seg fremover mot punktet som var så nære. Med øynene lukket, slepte han kroppen fremover mot hvisken. Plutselig traff ansiktet kalde, harde riller. Et kumløkk. Sverre utbrøt et gledeshyl som kunne høres helt til nivå fire. Dette var kumløkket til nivå én. Dette var nøkkelen til Dragvolls hjerte. Det overrasket ham ikke det minste at løkket ikke var skrudd fast. Han løftet det vekk og heiste seg ned.

Knærne støtte mot et knirkende plankegulv. En eim av brent plastikk inntok neseborene hans. Rundt ham var det mørkt, men han kjente luft strømme fra sin venstreside. Og igjen hørte han en hvisken. Han fulgte den i blinde. Etter å ha gått en stund så han et lys. Et rødlig skjær i det fjerne. Samtidig ble Dragvolls hvisken til en tung og rallende hvesing. Sverre senket farten og nærmet seg det røde lyset.

Svetteperler rant ned pannen hans. Lukten av brent plastikk intensiverte seg. Kilden til det røde lyset lå bak et par hvite gardiner i enden av gangen. Med skjelvende skritt nådde Sverre gardinene. Nå skar hvesingen i ørene, stanken av brent plast okkuperte neseborene og de hvite gardinene glødet rødt. Sverre ville både løpe og bli. Han visste at hvis han dro nå, ville han alltid angre på det. Så han skjøv gardinene til side.

«Hei der. Velkommen.», sa en rusten stemme. Sverre visste hvem det var. En skallet mann lå spent fast til et bord med elektroder i hodet. En tannløs type hang i veggen med en strømledning festet til lillefingeren. En dame lå i fosterstilling på gulvet med to kraftige, røde lys stappet opp i nesen. Veggene, gulvet og taket var dekket med gardiner. Sverre vendte om og løp.

Han sprintet som aldri før. Med blodsmak i munnen dro han seg opp på nivå to gjennom åpningen fra kumløkket. Uten å se seg tilbake sprang han videre. Men han kunne høre noen sprette opp. Og raske steg, raskere enn hans, smalt mot betongen. I enden av gangen skimtet han døren. Døren opp. Døren til friheten. Bena skrek etter hvile, men på ren panikk fortsatte han enda fortere. Døren vokste mens han løp. Den ble større. Først en prikk, så en luke, så en dør. Han rev i håndtaket. Det var låst. Han var lost. Bak ham hørtes klakkende skritt. Han gikk ned på kne og banket nevene til blods på døren, men nå klakket det like bak ham. Han snudde seg og så et par fjellsko. Så ble alt mørkt.

Fortsettelse i neste utgave

Gardiner savnet

Gardinene mine har forsvunnet, og jeg aner ikke hvor de har tatt veien. Jeg synes det hele er veldig snodig, for faktisk anser jeg meg selv som en som har stell på sine gardiner. Jeg passer på at de henger i riktig lengde i forhold til vinduskarmen. Strøkne bør de også helst være. Varme sommer-måneder akkompagneres av gardiner i lin, mens vintermånedene gjør seg fortjente til et tykkere, litt lunere stoff. Da blir det litt koseligere, litt tryggere. Men i dag våknet jeg uten gardiner.

Da jeg la meg i går hang de på plass der de alltid henger. Over vinduene. Det er jeg ganske sikker på i alle fall. Jeg sier jeg er ganske sikker fordi jeg ikke la merke til dem. Da må de ha hengt nokså normalt. Når ting er som de skal, blir de sjeldent lagt merke til. Da blir de latt være i fred, uforstyrret i all sin normalitet. På stua lar jeg dem som regel være trukket fra. Om noen til nød skulle tittet inn gjør ikke det så mye. Den grønne planten i vinduskar-

men får det vannet den trenger. På spise-bordet finner man ingen gamle tallerkener, kun en gammel kopi av Klassekampen ingen der ute klarer å lese datoen på. At det ikke er støvsugd på noen uker gjør ikke noe, man kan ikke se gulvet fra utsiden.

På soverommet derimot, er det siste jeg gjør før jeg legger meg å dra ned rulle-gardinen. Du vil jo ikke at folk skal se deg i den tilstanden. Det var derfor rart da jeg våknet med sola i ansiktet. Veldig rart egentlig, men også litt deilig.

Jeg har aldri ikke hatt gardiner. Ingen av naboene mine heller. Det er liksom ikke noe man bare gjør. Så nå vet jeg ikke helt jeg skal gjøre. Hvordan skal man for eksempel skifte uten at noen ser deg? Jeg er sikker på at alle naboene mine i dette øyeblikk sitter i trygghet bak egne gardiner og skuler inn på meg. Slik en falk iakttar en stakkars spissmus på skogbunnen, venter de i spenning på min neste bevegelse.

Nå som døra inn til soverommet står på gløtt, kan man faktisk se rett gjennom hele leiligheten. Et glasshus med meg som utstillingsobjekt. Det har jeg aldri bedt om. De som ser på kan til og med vinke til hverandre selv om de står på hver sin side av blokka. Uforkammet.

Hittil var mitt eneste synlige publikum en forvirret due, men jeg er sikker på at naboene mine også var der. De er nok bare sjenerte i motsetning til dua. Folk har med å stikke de spisse nesene sine i saker de ikke har noe med, samtidig som de nødvendig vil innrømme at det er noe de gjør. Forbanna voyeurister. Perverst er det egentlig.

Pokker ass! Det verste er at de tror jeg ikke vet hva de driver med. Rett og slett en enorm fornærmelse mot hele min person. Jeg kjente at forlegenheten nå ble erstattet av en pirrende irritasjon. Raskt satte jeg meg opp i senga, og som om Gud selv skulle ledet armene mine satt jeg plutselig og viste fingeren med begge henda ut begge vinduene.

“kom og se
kom og se
en naken mann i sitt værelse”

Jeg spratt ut av senga og stod strak på det kalde soveromsgulvet. Morgensola kysset den reflekshvite huden min, og om noen fremdeles sov nå ville gjenskinnet vekke dem, gardiner eller ei. Hehe, vil de ha skal de få, tenkte jeg. Kan man bli anmeldt for blotting i egen bolig? tenkte jeg også. Nå kom forlegenheten krypende tilbake, og jeg skammet meg over mitt lille utbrudd, så jeg slang et håndkle rundt livet og listet meg ut på stua.

Jeg har kun sett gardiner fly av gårde på egenhånd én gang i livet. Selv om det kanskje er urettferdig å gi et par gardiner all skylden når vinden er så sterk som den var den gang. Men i går blåste det ikke, så noe annet må ha skjedd. Det kan jo tenkes at noen kanskje kan ha beundret gardinene mine nok til å stjele de med seg. Men jeg er veldig varsom på hvem jeg slipper inn. Og ingen av de få som har fått lov å komme inn har slått meg som mennesker i stand til å stjele et annet menneskes gardiner. Men man vet jo aldri med folk. Det kan ikke ha vært *henne*? Uansett, det er kanskje en risiko man må ta når man åpner dørene sine for andre. Og nå har gardinene mine forsvunnet, og man kan se tvers gjennom leiligheten og i dag våknet jeg med sol i ansiktet.

Tekst og illustrasjon: Leon

en podcast for og av psykisk ustabile mennesker

Velkommen skal du være til å sjekke inn med oss!
Nei, du skal ikke sjekke inn på en flyreise, selv om mange har beskrevet lyttingen både som en følelsesmessig og intellektuell reise! Noe svevende er vi nok dog til tider, men la oss berolige deg: vi er ikke på psykedelika.

Hør på innsjekk på din lokale strømmetjeneste.

Eller den ligger på Spotify i hvert fall.
Varme klemmer fra
Synapsens Pod-gjeng<3

Sceneteppet som aldri fell

Nokre gonger følar eg meg som ein innbrytar
eg og resten av verda
ikkje på ein spesifikt stad
alle stader eg sett føtene mine
som om ingen stader er meint for meg
som om ingen stader er meint for nokon
vi er alle ein del av eit skodespel
kor sceneteppet aldri fell
replikk på replikk kjem uøvd
men høyrast likevel kunstige ut
scenen er ikkje min, men eg står her likevel
for kor ellers skal ein stå
eg lurar på kor mange andre som går rundt og kjenner seg utilpass
kor mange som later som
kor mange som veit
kor mange som aldri vil vete
og kor mange som aldri kan gløyme
andre gonger ser eg familiar i parken
foreldre som kastar gammalt brød og ungar som spring etter duene
i augneblinken, heilt utan å fryse til
eit eldre ektepar som omfamnar kvarandre
skjøre, men likevel heile
ei dame som snakkar med puddelen sin
einsleg, men ikkje einsam
ein mellomaldrande mann som dansar salsa i parken
fri, men ikkje forvirra
ein liten gut som plukkar blommar frå blomsterbedet
skuldig, men skuldfri
ein gjeng med ungdommar som syng høgt i bilen
falske toner, ekte stemmer
det får meg til å lure på
om det finnast menneske som ikkje trengje å late som
som beveg seg gjennom livet utan maske
eller om det berre finnast små augeblink med avbrot
bitte små vindaug kor alt som er banalt kjenns uforfalska
kor man i ein brøkdel av eit sekund
moglegvis i nokre timer
ikkje behøver å late som
kanskje er det berre eg som er ein innbrytar
på evig jakt etter ein kvit kanin å følgje etter
og eit hol å falle ned i

-Emilie Vik

H E S T E N I S K O G E N

Jeg har de siste ukene samlet setninger fra folk jeg møtte, kjente og ukjente. Da jeg startet dette prosjektet hadde jeg ingen baktanke, jeg skulle bare representere tanker, og lime dem sammen med humor til poesi. Men ettersom jeg ba folk komme med setninger til diktet mitt, fikk jeg som en hver klassisk psykologistudent opp øynene for at dette ikke bare sa noe om dem, men også om meg. I ulik grad (avhengig av deres selvopptatthet), ville de i sammenhengen der de kom med denne setningen være påvirket av at det var jeg som hadde bedt dem om å komme på noe. Det var ikke bare fantasi, men også kanskje rent kognitive assosiasjoner, noe som gjorde at det som kom sammen på mitt notat var mer personlig enn jeg hadde antatt. Men her kjører vi på uansett (den uthevede teksten er sitatene, og den vanlige teksten mellom er limet):

**Idag har jeg sett en hest i skogen
som har sparket en franskmann**

Og det slo meg **Xachow**

At **All mail er søppelmail** bare jeg noe annet

Bare jeg? **Det er nesten umulig**

Hvorfor skulle jeg være den ene som ikke måtte legge seg til hvile mellom tilbud på Kitchen og en falsk konkurranse om en ny iPhone?

Og igjen - **Xachow** Er det nødvendigvis bedre å være noe annet?

**Jeg sa en gang til noen
at jeg liker måker og lyden av dem**

Ikke fordi de minner meg om våren
Men fordi de får meg til å ville krølle meg sammen i frykt

Jeg vil bo i skuffen på kontoret ditt

Om enn jeg lyder som klare toner, eller som måkene
Så ligger jeg trygt i din skuff, i ro

For **Liv skal ha ro, ro til å gro**

Og **hvis gjæra ikke får heve nok i
barndommen så blir det ingen god bolle**

Så da er jeg ikke en bolle, men et brød

Slik som **For eksempel Henrik** Og Beate

Hvorfor prøver vi så hardt å være boller?

For se **det er ingen som lærer deg å skrive akademisk på universitet**

Så kanskje du hører hjemme på bakeri, enten bolle eller brød

Men **på vei til skolen idag så jeg en nakenrotte-valp og en elg**

Slikt som får en til å tenke

At **det var veldig god grøt** men at du burde sluttet å gå rundt den

For **har du noen gang prøvd å se verden gjennom tykk tåke?** Det har jeg

Som en vis hest en gang sa til meg i skogen

Det du gjør, gjør du helt, ikke stykkevis og delt

Og om enn jeg **elsker å si ting som ikke burde sies om personen
når personen selv er til stede**

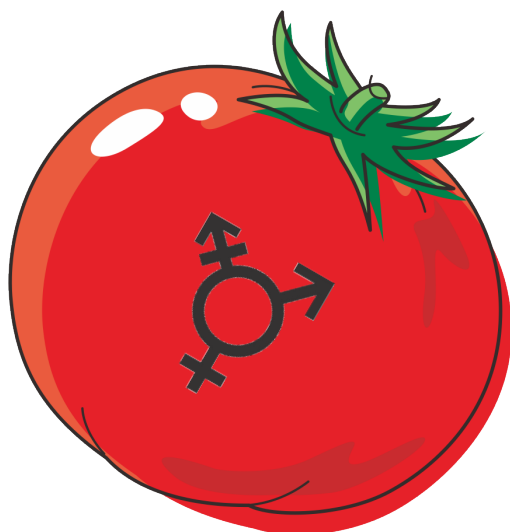
Så må jeg huske

det var ikke jeg som sparket fransk-
mannen

det var hesten

under auditoriet

**For tenk å slite seg gjennom realfagsmatte på videregående
bare for å så gå en helt annen vei når man blir voksen**

Tomater i fruktsalat

En tomat er en grønnsak.
Den lukter, ser ut som, og smaker som en grønnsak.
Botanikere betegner den som en frukt,
og det er greit.
Men man bruker ikke tomater i fruktsalat.

Bjarne er en mann
Han lukter, ser ut som, og smaker som en mann.
Biologer betegner han som en kvinne,
og det er greit.
Men man bruker ikke tomater i fruktsalat.

-Viljar

BORTOVER

1. Kartbok
6. Etter ild
10. Brenne stein
11. Bildefil
12. Røvere
14. Musikalsk Brian
15. Røyk
16. Treig
18. Løsningsord
24. Buss, båt og trikk
25. Ønske
26. Hull
28. Amerikansk skuespillerinne
32. Stygg
34. Bensinstasjon
35. Dem
36. Rød grønnsak

NEDOVER

1. Rett (botanikk)
2. Pirre
3. Del av thalamus
4. Fostre opp
5. Speider
6. Tony Sopranos sønn
7. Grunker
8. Typen til Barbie
9. Del av psyken
13. Vokse
17. Siffer
19. Gulper
20. Helgen
21. Produsent av datamaskiner
22. Sykdom
23. ekte
26. Jehova
27. Gøyalt dyr
29. Passer bra med vin
30. Interesseorganisasjon for bedrifter
31. Søvnindysende band
33. Månefase

1	2	3	4	5		6	7	8	9
10						11			
12					13		14		
15					16	17			
18		19	20	21				22	23
		24						25	
26	27			28	29	30	31		
32			33		34				
35					36				

Laget av Amund og Viljar

Send inn svar til avis.psykolosjen@gmail.com og vinn synapsen-kopp!

Foretrekker du persienner?
Kontakt oss på:
avis.psykolosjen@gmail.com
eller
facebook.com/synapsenavis

Takk til:

